

איליה מת. זה קרה בחמישי בערב, אבל אני גיליתי רק למחרת בבוקר. באותו זמן עוד נסעתי חזרה מהבסיס. הייתי גמור מעייפות וחשבתני על זה שכבר כמה זמן לא נפגשנו כולנו, ושאיני לא יודע אם איליה הצליח להחזיק בעבודה ההיא או ששוב פיטרו אותו.

בשישי קמתי ושמעתי דפיקות בדלת. אמא שלי פתחה. "דני ואיתמר פה," היא קראה לי. השעה כבר הייתה עשר וחצי. קמתי לדלת בעייפות והכנסתי אותם. הם היו נראים המומים. שניהם חיכו שאגיד משהו. "מה? מה יש?"

הם הסתכלו אחד על השני.

"אתה לא עונה לנו." דני נשמע מבוהל. באתי לומר שהם לא התקשרו, ואז הסתכלתי וראיתי חמש שיחות שלא נענו.

"אז לא שמעת. היינו בטוחים שכבר שמעת." לא הבנתי מה הם רוצים.

"בוא נשב," איתמר הציע. עלינו לחדר שלי בקומה השנייה.

"תקשיב... אין איך... " ואז הוא פשוט אמר "איליה מת".

המילים הדהדו לי בראש כמה שניות לפני שקלטתי. הכול נראה פתאום רחוק יותר. הריאות שלי כאבו.

"מה קרה?" זה מה שהצלחתי להוציא מעצמי.

"תקשיב. זה חרא. זה באמת חרא," דני חזר על המשפט, כאילו שזה ירגיע אותי.

"תספר מה קרה!" כמעט התפוצצתי עליו. הוא נעצר ונשם עמוק.

"הבוקר אבא שלו מצא אותו שוכב במיטה, עם המשקפיים שלו, ועם הרגליים משולבות. הוא ישר קרא לאמבולנס. זה כנראה היה החומר הזה. זהו. אמא שלו מצאה את המספר שלי והתקשרה אלי. ישר לקחנו את האוטו ונסענו אליך." הוא המשיך לדבר, ואני דמיינתי את איליה שוכב במיטה עם משקפי השמש השחורים שלו והחרוזים בראסטות, כולו באיזה זון. אחר כך את אבא שלו נכנס ומוצא אותו לבן. נחנקתי וכמה שניות החזקתי את איתמר כדי לא להתמוטט על הרצפה.

אני לא זוכר את שם החומר, משהו כימי. איליה קנה כזה פעם, אחרי שפיטרו אותו. אין לי מושג כמה פעמים הוא לקח את זה. כל פעם הוא אמר לנו שזאת הפעם האחרונה. זה איזה שלושה חודשים, עד כשהתחיל לכאוב לו בחזה. הרופאים אמרו לו שככה הוא לא יחזיק מעמד הרבה זמן, אז היינו בטוחים שהפעם זה סופי. עברו חודשיים וחצי מאז, הוא זרק הכל, חזר לו קצת הצבע לפנים. היינו בטוחים שזה נגמר.

לא חשבתני על שום דבר. רק כאב לי הראש והחזה. איזה עשרים דקות לא הצלחתי לזוז. הם לקחו אותי החוצה ונתנו לי מים. אני באמת לא יודע להסביר, לא הייתי עצוב, פשוט הרגשתי ריק.

נפגשנו כולנו בכיתה י', כשערבבו את הכיתות. לאף אחד מאיתנו לא היה כוח ללימודים. איליה נהיה כוכב במובן הזה. בית הספר היה עניין כל כך שולי מבחנתו, שלפעמים בהפסקה הוא ניסה לשכנע אותי שלא ניכנס לשיעור ונצא לאיזה טיול בואדי ליד.

שתקנו כמה זמן. איתמר אמר פתאום "אתמול חשבתני על איך הוא גרר אותנו לקומזיץ הזה אצלך, בלילה שלפני המבחן" זה קרה הרבה. היינו יושבים בחצר ומדליקים מדורה. איליה השמיע לנו להקות שבחיים לא הכרנו והתחיל להרצות עליהן. ואחרי שכולם הלכו, הוא היה נשאר, ומעלה פתאום איזו שאלה שלא חשבתני עליה אף פעם. היינו מדברים עד הזריחה. הוא היה סוג של גיבור מחתרתי, כי לא הייתה בו שום תכונה בולטת של מנהיגות. בכל פעם שהיינו משבחים אותו על איזה רעיון שהוא הוביל, הוא היה נדהם ומופתע מעצמו. כמו ליד קטן שמתלהב ממחמאה שהגננת נתנה לו.

"כן.. אני זוכר את זה" נדב חייך. "הוא באמת עשה את זה, הבנזונה!" התפרצתי. "הוא אשכרה עשה את זה".

בהיתי באוויר. איתמר הנהן. "זה נכון אה. הוא באמת אמר, וקיים". ישבנו עוד ודיברנו על כל מיני שטויות. סתם כדי למלא את האוויר.

אחר כך הם הלכו, ויצאתי להסתובב בעיר. הלכתי מהבית שלי לכיוון המרכז, עובר לבד ברחובות על סף המדבר. מדי פעם נזכרתי באיזה רגע באחת ההליכות שלנו. היינו משוטטים בסיבובים מוזרים כאלה, כאילו אנחנו כלואים במבוך. מדברים על כלום ושום דבר. הוא תמיד היה עם המשקפי שמש, לא משנה מה, כמו איזה גיטריסט.

ברחוב ליד המשטרה ראיתי שניים עוברים ונזכרתי איך בכל פעם שהסתובבנו, היינו רואים את אותם אנשים, בערך באותן נקודות. היינו מתחרפנים מזה. פעם אחת הוא הציע את הרעיון של לטוס לחופים באוסטרליה, להכיר את העולם. זה היה נראה לי כמו חלום. ישבנו כמה פעמים ותכננו את הטיסה.

הטלפון שלי צלצל. הפעם ענית, זה היה דני. בקושי שמעתי מה הוא אומר מרוב בכי. הסתובבתי והלכתי לכיוון הבית שלו. כשהגעתי הוא ישב במרפסת וקבר את הפנים בתוך הידיים. "כן. זה קשה", ניסיתי לנחם. הוא הסתובב אלי. "אבל זה באמת נכון. הוא באמת אמר שזה מה שיקרה". שנינו ידענו שזה נכון. איליה דיבר לפעמים על איך הוא יחיה את החיים שלו הכי טוב שאפשר, גם אם הם יהיו קצרים. "תשמע... גמגמתי. "זה לא אומר שיכולנו לעשות משהו. אולי.. זה פשוט ככה". "תעשה לי טובה. מה, הוא קורט קוביין?". הרגשתי פתאום יותר בטוח בעצמי. "כן. אתה יודע, מה. סוג של. אולי הוא פשוט היה גדול מדי לעולם הזה". דני השתתק. הוא הסתכל עליי וידעתי שהוא מבין על מה אני מדבר. הוא הפסיק לבכות. אחרי שדני נרגע לגמרי, חזרתי הביתה. למשפחה שלי היו המון שאלות אבל לא היה לי כוח. הלכתי לישון מוקדם.

למחרת התקיימה הלוויה. ההורים שלי ואחותי לקחו אוטו אחד ואני נסעתי עם השני, לבד, קצת מוקדם יותר. שחנתי ראיתי את ההורים שלו מרחוק, עומדים לבד ליד השער. ניגשתי אליהם. אבא שלו היה אדם קטן, עם פנים חרושות קמטים ושיער אפור ודליל. האמא הייתה גדולה, עם שיער שחור צבוע, מוחלק במכונה. לא הכרתי אותם בכלל. אף פעם לא נפגשנו? לא הייתי בבית של איליה? כשניסיתי להיזכר, הבנתי שבאמת אף פעם לא ביקרתי אותו. הוא תמיד סירב שנבוא. גם כשהוא היה בין עבודות. אפילו בתקופה של ההתמכרות? ניסיתי להיזכר. זה לא קרה אף פעם. בחיים לא פגשתי אותם. הדבר היחיד שזכרתי היה את מה שאיליה סיפר. הוא היה מתעצבן על הבעיות שיש לו איתם. איך הם לוחצים עליו. האנשים שעמדו מולי לא התאימו לתיאור הזה. "שלום. אני יואב".

"אירנה. וזה יבגני", אמרה האמא במבטא כבד ולחצה לי את היד. "יואב... כן. איליה דיבר עליך הרבה". "שלום. סליחה, לא מדבר עברית טוב, " אמר האבא במבטא כבד יותר. נדהמתי. תיארתי לעצמי שאיליה ממוצא רוסי, אבל זה אף פעם לא עלה. לא היה לו מבטא. אם כבר, אז מבטא אמריקאי. זה לא הסתדר לי בראש. אנחנו מאוד שמחים שבאת. "אירנה חייכה אליי בעצב, וגם יבגני ניסה לחייך. רציתי לשאול מתי שאר קרובי המשפחה באים, אבל עצרתי את עצמי. כנראה פשוט הקדמתי מאוד. לאט לאט הגיעו אנשים: המשפחה שלי, דני, ואיתמר, כמה ילדים ממגמת תיאטרון, נערה מהשכבה מתחתנו, מישהו שלמד עם איליה ביסודי, המחנכת שלנו מי, המורה לאנגלית. היינו שם איזה עשרים אנשים. "אמרנו באחת עשרה, נכון?" איתמר שאל. דני אישר. השעה הייתה אחת עשרה וחצי, ואף קרוב משפחה או מכר של ההורים שלו לא הגיע.

הרב בא עם איליה, שכוסה בסדין. הלכנו לחלקת הקבר ונעמדנו במעגל. לא ידענו מה לעשות. קיבלנו זמן לדבר. כל אחד סיפר משהו. מישהי מהמגמה שמה שיר ששניהם אהבו, ואז ואיתמר גם שם אחד. דני סיפר על איזה משהו שקרה להם פעם בים המלח. כל הזמן הזה הסתכלתי על ההורים מזווית העין, ולא הצלחתי לתפוס. הם עמדו בשקט, מכוונסים בתוך עצמם. המבטים הקטנים שלהם לא התחברו לי עם איליה. זה לא יצא לי מהראש, גם כשהגיע תורי וכולם חיכו שאדבר. צעדתי קדימה. "אני לא מאמין שבחיים לא נטייל באוסטרליה. אין אף אחד שמכיר אותי כמו שאתה הכרת." אמרתי והסתכלתי על זוג המבוגרים הזרים שעמדו מולי עם דמעות בעיניים.

בדרך הביתה הבנתי שאני חייב לדבר איתם שוב. דני שלח לי את הטלפון. התקשרתי לשאול על הכתובת. הם גרו בפטיי, שכונה שהפעם האחרונה שהייתי בה הייתה באיזו התנדבות של הצופים. ידעתי שאיליה גר במרכז העיר. אבל אפילו לא זכרתי שבאזור הזה. המדרגות הסריחו ממיץ אשפה ושאריות של אוכל. הגעתי לקומה השלישית ודפקתי בדלת. היא נפתחה כמעט מיד.

"הו. שלום יואב." אירנה חיבקה אותי וסימנה לי להיכנס. התיישבנו על כורסה קטנה. הדירה הייתה צפופה, הרגשתי מחנק. יבגני יצא מהחדר האחורי והתיישב לידי. אירנה הניחה צלחת ערגליות קטנה ומים בכוס חד פעמית. "באתי מאוחר מדי?" שאלתי, כי לא היה אף אחד חוץ ממני. "ממש לא" אירנה מחתה. "אנחנו לא נשב שבעה או משהו כזה. יבגני חוזר לעבודה מחר. גם אותי צריכים בחנות".

חיפשתי סימנים למוזיקה. לאומנות. לא מצאתי. איליה היה החבר הכי טוב שלי, אמרתי בעדינות. "אנחנו שמחים שיש אנשים שאהבו אותו ככה". "תספרו לי עליו", ביקשתי. אירנה סיפרה על הקרובים שנשאר באוקריינה, או נפטרו. על הילדות שלו באופקים, ועל המעבר שלהם לערד כדי לחפש עבודה. יבגני הנהן מדי פעם והוסיף איזו הערה קטנה. הבחנתי על המדף במשקפי השמש שלו. ביקשתי להחזיק אותם. "בוודאי. קנינו אותם לאיליה ליום הולדת שמונה עשרה." פתאום, כשלקחתי את המשקפיים, כמעט הרגשתי את המשקל של שעות העבודה שנדרשו כדי לקנות אותם.

אחרי שעזבתי, שוב דמיינתי את איליה שוכב שם. התיישבתי על המדרגות ופרצתי בבכי.